

UZASADNIENIE

W dniu 11 września 2017 r. Wojewoda Mazowiecki przekazał Radzie Gminy Kotuń skargę na Wójta Gminy Kotuń złożoną przez Pana Czesława Kowalika. Komisja Rewizyjna Rady na swoim posiedzeniu w dniu 20 września 2017 r. przeanalizowała sprawę, o której mowa w skardze. Przedmiotem skargi są niewłaściwe działania pracowników Urzędu Gminy w Kotuniu związane z „błąkającym się pieskiem” polegające na braku działań wobec tego bezpańskiego zwierzęcia.

Według orzecznictwa sądów administracyjnych skarga na pracownika urzędu administracji publicznej wykonującego zadanie z zakresu tego urzędu jest w rzeczywistości skargą na kierownika tego urzędu (zob. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 05.08.2008 r. sygn. IV SA/GI 77/08). Skarga zatem, mimo, że jest wyrazem niezadowolenia z działalności urzędników Urzędu Gminy w Kotuniu, jest w istocie skargą na Wójta Gminy, jako kierownika tego Urzędu /art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875)/.

Zagadnienie bezdomnych zwierząt regulowane jest w szczególności przez przepisy dwóch ustaw. Ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2017 r. poz. 1289), dalej „u.u.c.p.g.” oraz ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r. poz. 856, z późn. zm.), dalej „u.o.z.”.

W myśl przepisu art. 3 ust. 2 pkt 14 u.u.c.p.g. zapobieganie bezdomności zwierząt na określonych w przepisach o ochronie zwierząt jest obowiązkowym zadaniem własnym gminy. Z przepisów u.o.z. wynika, że zwierzęciem bezdomnym jest zwierze domowe lub gospodarskie, które uciekło, zabłąkało się lub zostało porzucone przez człowieka, a nie ma możliwości ustalenia jego właściciela lub innej osoby, pod której opieką trwale dotąd pozostawało – art. 4 pkt 6- a zwierzęciem domowym jest zwierze tradycyjnie przebywające wraz z człowiekiem w jego domu lub innym odpowiednim pomieszczeniu, utrzymywane przez człowieka w charakterze jego towarzysza – art. 4 pkt 17. Należy zwrócić uwagę, że w przepisach u.o.z. używa się, jako praktycznie równorzędne pojęcia: pojęcia „właściciel” i pojęcia „osoba pod której opieką zwierze pozostaje”.

Dla oceny zasadności skargi kluczowym elementem jest ustalenie statusu „pieska”, który miał się błąkać. Czy było to zwierze bezdomne czy też zwierze mające swojego opiekuna.

Z notatek sporządzonych przez pracowników Urzędu Gminy wprost wynika, że „piesek” był pod opieką rodziny Skarżącego. Piesek w czasie pierwszej wizji pracownika Urzędu, od co najmniej dwóch miesięcy był pod opieką tej rodziny (został przez tę rodzinę przygarnięty) o czym świadczyło przebywanie wśród psów będących na podwórku Skarżącego. Natomiast w czasie drugiej wizji pracowników Urzędu pobyt pieska w rodzinie Skarżącego trwał już 10-11 miesięcy. W czasie drugiej wizji pracownicy wskazali na kolejny dowód świadczący o pozostawaniu pieska pod opieką Skarżącego. Było nim bronienie podwórka Skarżącego, jako swojego terytorium czego przejawem było szczekanie na pracowników Urzędu próbujących wejść na podwórko i łaszenie się do Skarżącego.

Te wszystkie zachowania pieska zaprzeczają jakoby był on psem bezdomnym. Nie bez znaczenia dla oceny statusu pieska jest jego wygląd świadczący o właściwym dobrostanie.

Skoro zatem piesek opisywany w skardze nie był zwierzęciem bezdomnym, to Gmina nie była zobowiązana do jego wyłapania i dalej do zapewnienia mu opieki. Mając to wszystko na uwadze, Komisja Rewizyjna Rady Gminy Kotuń w swojej Uchwale Nr 2.2017 z dnia 20 września 2017 r. uznała skargę na Wójta Gminy Kotuń za bezzasadną. W konsekwencji tych ustaleń skarga wniesiona przez Pana Czesława Kowalika musiała być uznana za bezzasadną.

PRZEWODNICZĄCY RADY

mgr. Teresa B. Błoński